

Fin

Het is een vrijdag als we in Lochport aankomen. Een beroerde dag, een paar dagen voor wat normaal gesproken mijn lievelingsfeestdag is: Halloween. We hebben acht uur gereden, omgerekend in tienerjaren ongeveer een week. Toen we op de snelweg de afslag namen en over Kettle Bridge reden, ving ik de eerste glimp op van ons nieuwe huis, wat me deed denken aan de 'It's a Small World'-boottocht in Disneyland.

Aan weerskanten van de straat staan oude, roestbruine schuren en esdoorns. Het huis, een wangedrocht van twee verdiepingen met een rode dubbele deur en hoge boogramen (het soort ramen waarvan ik de neiging krijg me nog voor het eind van de dag door naar buiten te gooien), staat ons boosaardig aan te kijken.

'Doe je oortjes uit als ik tegen je praat, Fin,' zegt mijn vader, en zoals altijd fronsst hij zijn voorhoofd in een zigzagrimpel. Mijn moeder verschuift in haar stoel en kijkt hem aan, en opeens wordt de lucht enorm benauwd en ongemakkelijk.

'Sorry,' mompel ik, terwijl ik aan mijn oortjes pruts en ze in de rugzak bij mijn voeten stop.

'Ik vroeg je om de deur voor je moeder open te doen,' blaft mijn vader bijna. 'Zo doen wij dat hier, Fin.'

Niet precies wetend waar hij het in vredesnaam over heeft, maar ook niet verbaasd over zijn kille toon, stap ik uit de auto en snuif gulzig de

frisse zeelucht uit de nabijgelegen haven op. Ik slenter naar mijn moeders kant, open het portier voor haar en doe een stap achteruit. Ze kijkt me schaapachtig aan en als ze uitstapt speelt er enige gêne om haar mond. Ik glimlach terug en haal een kauwgumpje met zuredruivensmaak uit mijn broekzak terwijl mijn vader zich bij ons voegt.

‘Zo, wat denken we ervan?’ vraagt hij, en hij kijkt beurtelings naar mij en mijn moeder, alsof hij een kermisc clown is en wij op het punt staan een hoepel naar hem te gooien om een brandbaar pluchen beest te winnen.

‘Het is... het, eh... is leuk, ja. Ge... eh... zellig.’ Zo te horen probeert mijn moeder eerder zichzelf dan mijn vader te overtuigen.

Ik steek mijn duimen omhoog en voor ik me omdraai om naar binnen te gaan, gooi ik het stuk kauwgum in mijn mond.

Dus lijkt het me nu een goed moment om uit te leggen hoe ik in godsnaam zomaar in een heel andere stad ben beland, in een griezelig oud huis dat lijkt op de set van *The Texas Chainsaw Massacre*.

Nou... Het begon met een kus... zoals dat met de meeste liefdesverhalen gaat.

Fin

Jesse Andrew werkte in de Retro, een bowlingbaan in het centrum van Pittford, en hij had de armen van een Griekse god. Hij zat in de examenklas en was anderhalf jaar en vier dagen ouder dan ik (ik kan het weten, ik heb het nageteld), en hij was de aanvoerder van het atletiekteam. Mijn beste vriendin Emily en ik brachten de meeste vrijdagavonden door met (belabberd) bowlen en naar hem kijken als verblinde superfans van een boyband, terwijl we extra large milkshakes en patat met chilikaas naar binnen werkten.

Het was een vrijdagavond toen we elkaar kusten. Zodra de bel ging verdween ik uit de natuurkundeles van meneer Glasson en slenterde naar de parkeerplaats om op Emily te wachten. Het slot van Emily's auto, een Volkswagen kever uit 1963, was kapot en dus ging ik tussen de rommel, chipszakken en oude autoverfrissers zitten tot ze uiteindelijk kwam opdagen.

'Mevrouw Wilton heeft ongeveer het verstand van een blikje tonijn.'

'Ook hallo,' zei ik, haar rugzak ontwijkend die met een plof naast mijn voeten viel, waardoor er een pakje sigaretten en een deodorantstick over de rubberen automatten rolden.

'Gatver. Echt, Em, rook je weer?'

'Helemaal niet,' zei ze en ze bukte, nam er een en stak hem snel op. Ze hield haar sigaret net zo vast als Audrey Hepburn: tussen haar vin-

gers met paarsgelakte nagels, terwijl haar wilde bos matblonde haren eerder deed denken aan Courtney Love. Joost mocht weten waarom Em mijn gezelschap opzocht; niet alleen is ze zeventien, een jaar ouder dan ik, ze is ook een van de coolste mensen die ik ooit heb ontmoet. Cool op die achteloze manier. Als zo'n polaroidfoto met rocksterren uit de jaren zestig, die eruitzien alsof ze zó uit hun bed zijn gerold. Maar mij hoor je niet klagen. Ik ben zó blij dat ik haar ken. Zonder haar zou mijn leven maar een eenzame bedoening zijn.

‘Ik heb van Wilton een tweeënhalf gekregen voor mijn geschiedenisverslag, en ik dacht... Fin. Luister je eigenlijk wel?’

Ik was afgeleid geraakt toen we de parkeerplaats van de bowlingbaan op reden. Ik kon mijn ogen niet afhouden van Jesse, die onder de motorkap van zijn auto iets in de motor stond te controleren.

‘Fin, aan jou heb ik ook niet meer dan aan een gescheurde hondenpoepzak,’ zei Emily, me uit mijn onbetamelijke fantasieën rukkend.

‘Hmm? Wat? Ach ja. Mevrouw Wilton. Snap ik. Irritant, zeg.’

‘Tjemig, Fin, ik ben compleet overtuigd,’ zei Emily. Ze volgde mijn blik – naar Jesses kont, welteverstaan – en drukte haar sigaret uit in de uitschuifasbak.

We stapten uit de kever en liepen Jesses kant op, terwijl mijn maag rondtolde als helikopterwieken en hij glimlachend achteroverleunde, blij dat hij werd afgeleid van wat er ook maar aan zijn oude Holden mankeerde.

‘Daar zijn ze dan eindelijk, mijn beide lievelingsklantjes voor de vrijdagavond,’ zei hij en hij stak quasi-juichend zijn vuisten in de lucht.

‘Ik vertelde Fin net over mevrouw Wilton, die de pik op me heeft, maar hij had alleen maar oog voor jouw...’

Ik wierp Emily een waarschuwende blik toe, van: nog één woord en je karretje heeft een kras te pakken. Ze slikte haar zin in.

‘...auto,’ zei ze ten slotte.

‘Echt?’ zei Jesse. Zijn karamelkleurige ogen draaiden mijn kant op en zijn kuiltjes werden een brede grijns. ‘Ik wist niet dat je gek was op auto’s.’

Ik ook niet.

‘Ehh, ja joh. Auto’s? Helemaal te gek. Iets mooiers is er niet. Totale fan. Vooral de eh, ja, de motoren hè? Zo’n motor, dat vind ik echt vet.’

Waar in de heilige hel zat ik nou weer over te zwetsen?

‘Nou, misschien wil je dan na mijn dienst een keertje bij me langskomen? Ik denk dat het iets is met een bougie, maar het kan ook iets anders zijn. Het zou super zijn als jij er even naar zou willen kijken.’

Ik wrong mijn gezicht in een glimlach die eruit moet hebben gezien alsof ik stijf stond van de botox en zonder dat Jesse het kon zien, keek ik Emily zo kwaad ik kon aan.

‘Tuurlijk... Ja hoor, geen probleem,’ zei ik en ik knikte als een wiebelkophond terwijl Emily me mee naar binnen troonde, langs de bowlingbanen naar het restaurantgedeelte waar ze een zitje vlak naast een van de vintage jukeboxen vond.

Aan de wanden van het zitje hingen retroborden met daarop: SODA POP 5 C EN CHOCOLADE IJSCOUBE SLECHTS 59 C! met afbeeldingen van striptieners die naast hun kleurige jarenvijftigauto’s stonden te eten en te lachen. Het licht was gedempt en schaduwen stuiterden door de ruimte, waardoor je je in een ietwat ranzig stadscafé waande.

Emily schoof erbij, sloeg een menukaart open, haalde haar kauwgum uit haar mond en plakte die achter haar oor, viespeuk die ze is.

‘Ik ben uitgehongerd, jij?’

‘Nu niet meer, nee.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Je hebt me net verwóést.’

‘Verwóést? Jezus, Fin. Kan het nog dramatischer?’

‘Nee, echt, waar ging dat over? Je had net zo goed tegen Jesse kunnen zeggen dat ik ter plekke boven op hem wilde springen!’

De serveerster, een meisje met kort paars haar en een tattoo van Jack Skellington op haar bovenarm, kwam naar onze tafel toe, ze had haar blocnote in de hand en vertrok haar gezicht in iets wat moest doorgaan voor een gastvrije glimlach.

‘Ik neem een hamburger en een grote bananenmilkshake. En met groot bedoel ik écht groot.’

‘Gesnopen,’ zei onze serveerster die, zoals ik bij nadere inspectie zag, Tina heette. De badge op haar voorgeschreven katoenen shirt was met watervaste viltstiften zwart en paars gekleurd: haar daad van verzet tegen het werken in zo’n retro-utopie als hier.

‘Nee, ik bedoel: gigantisch. Ik wil hier als een banaan vandaan, zo veel bedoel ik. Hebben we dat? Doe maar een emmer...’

‘Ze snapt het, Em,’ zei ik, en het lukte me die arme Tina alleen maar te redden door patat met kaas en een frisje te bestellen.

Niet lang nadat we ons eten ophadden verscheen het toetje in de vorm van Jesse, die achter de bar fanatiek de bowlingballen stond te poetsen. Ik kon mijn ogen niet van hem afhouden terwijl ik een laatste patatje aan mijn vork prikte en ermee over mijn bord rondschoof, ook al was ik totaal niet van plan om het op te eten. ‘Ik zou maar oppassen met die Jesse van jou,’ zei Emily boven het geluid dat mijn droeve frietje op het bord maakte uit.

‘Ja, en jij, Prinses Peuk, moet stoppen met roken.’

‘Kom op, ik meen het, Fin. Hij is echt een complete eikel. Hij en Jake Mathers maken op school het leven van de brugpiepers vreselijk zuur en ik vertrouw hem voor geen meter.’

‘Om te beginnen is Jake Mathers inderdaad een eikel, maar Jesse is tot nu toe altijd aardig tegen me geweest. Ten tweede heb jij tijdens de regionale schoolatletiekwedstrijden met verspringen brons gewonnen en veel verder gesprongen dan een meter. En derhalve kan je argument zó de prullenbak in.’

‘Zei je nou derhalve?’

‘Eilaas, inderdaad.’

‘Eilaas? Godallemachtig, je lijkt wel een bibliothecaris.’

‘Met bloedmooie wenkbrauwen, evenwel.’

‘Klopt.’ Ze tikte met haar schuimende milkshakeglas tegen het mijne en gaf me een knipoog.

‘Maar even zonder gekheid, Em, je moet me uit de brand helpen. Anders

moet ik vanavond naar hem toe. Van auto's heb ik echt totaal geen verstand, ik zei maar wat. Ik kan niet eens schakelen. Ik heb niet eens een rijbewijs.'

Ze zwaaide met haar hand in de lucht, sloeg mijn bezorgdheid weg als een irritante mug.

'Zo moeilijk is het niet, hoor. Je kijkt eens onder de motorkap, doet alsof je er wat in prutst en zegt dan: "Aa-ha, ik zie het al, het lijkt mij tijd om er een monteur bij te halen." Je moet het gewoon cool spelen, oké?'

Ik rolde zo heftig met mijn ogen dat ik bang was dat ze zouden loslaten en uit mijn gezicht zouden ploppen.

'Ah, ja, cóól. Daar sta ik natuurlijk om bekend.'

Ik zette twee tandenstokers als hoektanden onder mijn bovenlip en keek scheel, waardoor Emily in zo'n proestende lach schoot dat de baby in het zitje tegenover ons geschrokken begon te huilen.

'Jaaa, tijd om te gaan,' zei Emily, terwijl ze een geblondeerde krul achter haar oor frommelde en de ketchup van haar wijsvinger likte.

Ze woude door mijn haar, legde een biljet van twintig dollar op het schoteltje van de rekening en beende met een achteloos 'zie morgen' over haar schouder weg. En dus bleef ik in mijn eentje achter in het zitje op Jesse wachten. Hij mimede 'ik kom zo' en knipoogde naar me waardoor er vonken door mijn hart schoten en mijn hele huid begon te tintelen.

'Ja, na-natuurlijk,' mompelde ik terwijl ik me plotseling ontzettend ongemakkelijk begon te voelen. (Je dacht toch zeker niet dat ik voor Jesse speciaal een mottig truitje vol gaten had aangetrokken? Nee, zeg.)

Ik dronk het laatste beetje fris uit mijn glas en kuierde naar de speelhal naast de uitgang; langs de muren van de kleine ruimte stonden race-autosimulators en avonturengames met dinosaurussen. Een van de tl-buizen was kapot en deed met zijn geflikker z'n best om iedereen in de hal chronische koppijn te bezorgen.

Achter me klonk Jesses stem, zo stroperig als chocoladesaus op een ijscoupe.

'Ha! Sorry, ik kon niet eerder weg. Ga je mee?'

Fin

Het aanhoudend gekrijs vanonder de motorkap vulde de pijnlijke stilte als een dolfijn uit de hel.

Jesses huis was niet ver van de Retro en tijdens de hele rit hadden we geen woord tegen elkaar gezegd. Zijn ouders waren klaarblijkelijk tot de volgende ochtend de stad uit, misschien de reden waarom hij het niet nodig vond om zijn sigaret weg te gooien toen we de garage in reden. Hij stapte uit en liep naar de voorkant van de auto, klikte de motorkap los en zwaaide hem krakend als de spanten van een zinkend schip open.

Hij keek me aan met een glimlach die geforceerd aandeed.

‘Dus, ik probeer nu al een week te achterhalen waar dat vréselijke lawaai vandaan komt. Als jij het weet ben ik voor altijd de jouwe.’

Ik voelde mijn knieën knikken en moest tegen het autoportier leunen om me staande te houden. Voor altijd de jouwe. Mijn gód, wil je dat even opschrijven?

Ik liep langzaam naar voren om de reusachtige, hete machine onder de motorkap in ogenschouw te nemen.

‘Eh...’

Wat was er in me gevaren, vraag je je af? Geen idee. Cool, kalm en beheerst blijven was er in ieder geval niet bij.

‘Het... eh... ziet er naar uit dat je...’

Ik beseftte dat Jesse vlak naast me stond. Ik rook de geur van zijn aftershave en vers zweet, die zich mengde met de oliegeur van de motor. Zijn ogen brandden op de zijkant van mijn gezicht terwijl ik slikte om niet te stikken in mijn eigen tong.

‘Zo te zien... Ik denk eigenlijk dat je er een monteur bij moet halen. Ik, eh... Ik zou zeggen dat het...’

‘Je weet niet veel van auto’s, hè?’ zei Jesse met fluweelzachte stem. ‘Uiteindelijk toch niet zo’n autofanaat...’

Ik keek op en zag dat hij een pepermuntje op zijn tong legde. Hij stond naar me te glimlachen met een blik die leek te zeggen: maakt niet uit hoor, relax.

Ik schudde mijn hoofd, onderdrukte een giechel terwijl ik mijn wangen voelde branden.

‘Nee.’

We begonnen allebei te lachen, maar mijn hart bonsde alsof ik zojuist over de kop was gegaan in de Demon-achtbaan op de kermis die elke zomer in de stad kwam.

‘Nou... ik wel.’

‘Wat ben je dan?’ vroeg ik, terwijl ik zo nonchalant mogelijk het zweet van mijn bovenlip veegde.

‘Ik ben wel een autokenner, op zich. Maar ja... ik denk dat ik gewoon wilde dat je met me meekwam.’

Het was alsof op dat moment de betonnen vloer onder mijn voeten in drijfzand veranderde. Terwijl ik me met de grootst mogelijke moeite staande wist te houden, ademde ik diep in en stelde mijn ogen scherp op de zijne.

‘Is... is dat zo?’

Hij deed een stap naar me toe.

‘Ik vind je leuk, Fin,’ prevelde hij. Hij stond zo dicht bij me dat ik de geur van zijn pepermuntachtige adem kon ruiken, vermengd met een asachtige vleug van zijn laatste sigaret.

Zonder erover na te denken, zonder ook maar een spootje twijfel toe

te laten, boog ik naar voren en kuste hem ferm op zijn mond. Toen ik me weer oprichtte, staarde ik in zijn ogen alsof ik op de bodem van een put naar stuivers op zoek was. Doodsbang maar toch belachelijk verrukt door het gevoel van mijn lippen op die van een schat van een gozer die voor me stond, bleef ik roerloos staan; elke wegtikkende seconde leek wel een uur te duren.

En juist op dat moment, terwijl mijn lijf zinderde van leven, het moment dat voor mijn gevoel het hele universum op z'n plaats viel, dat ik het gevoel had dat alles eindelijk klopte, stortte de wereld in en werd de stilte van die donkere garage doorboord door de woorden die ik sindsdien heb geprobeerd te vergeten:

‘Wat krijgen we verdomme nou?!’

Plotseling, zomaar uit het niets, stond Jake Mathers daar. Zijn schrielle lijf en zijn rattengezicht waren kromgetrokken van afgrijzen; hij leek verbijsterd, alsof er voor zijn ogen een moord was gepleegd. In één hand hield hij een in een bruine zak gewikkeld blikje (ik nam aan dat het bier was) en hij had twee verschillende sokken aan; raar wat je zoal opvalt op zo'n merkwaardig idioot moment.

De stilte die volgde sijpelde dwars door mijn poriën mijn lichaam in terwijl we allemaal stonden te wachten tot iemand, wie dan ook, iets zei.

‘Jij bent een...’ Jake zocht in zijn verwarde, nutteloze hoofd naar een woord, als een verkenner die op een kaart naar iets speurde. ‘Een flikker.’

Ik voelde hoe het woord Jakes mond verliet, door de lucht schoot en me een harde klap in het gezicht gaf. En na die eerste dreun nog eens een smash met de backhand na.

Jesse draaide zich naar me toe, met een grijns op zijn gezicht als van iemand die zojuist de hendel had overgehaald bij zo'n plonsinstallatie op de kermis. Jake kwam naar ons toe en beiden sloegen in een stomp-zinnig gebaar hun vuisten tegen elkaar als twee dronkenlappen die in het donker elkaar de hand probeerden te schudden, en toen pas werd

het me duidelijk: ik was erin geluisd. Deze twee grapjassen waren erop uit geweest om de Homoseksueel van Pittford High te ontmaskeren.

‘Wel heb je ooit. Finnie de flikker,’ zei Jake met temerige stem. ‘Lijkt me wel te kloppen, hè.’

Ik staarde in Jesses ogen in een wanhopige poging om te vinden waarvan ik wist dat het er moest zijn. Een greintje compassie. Een flintertje fatsoen. Maar dat was er niet. Louter boosaardigheid. Louter duisternis.

En dat was het moment waarop ik van die auto wegliep, weg uit die garage en weg van die gestoorde eikels die nog nagenoten van hun geslaagde loltrapperij van die avond.